

ახალიაქანონი

ივანელი

ეროვნული
გირის მიერ

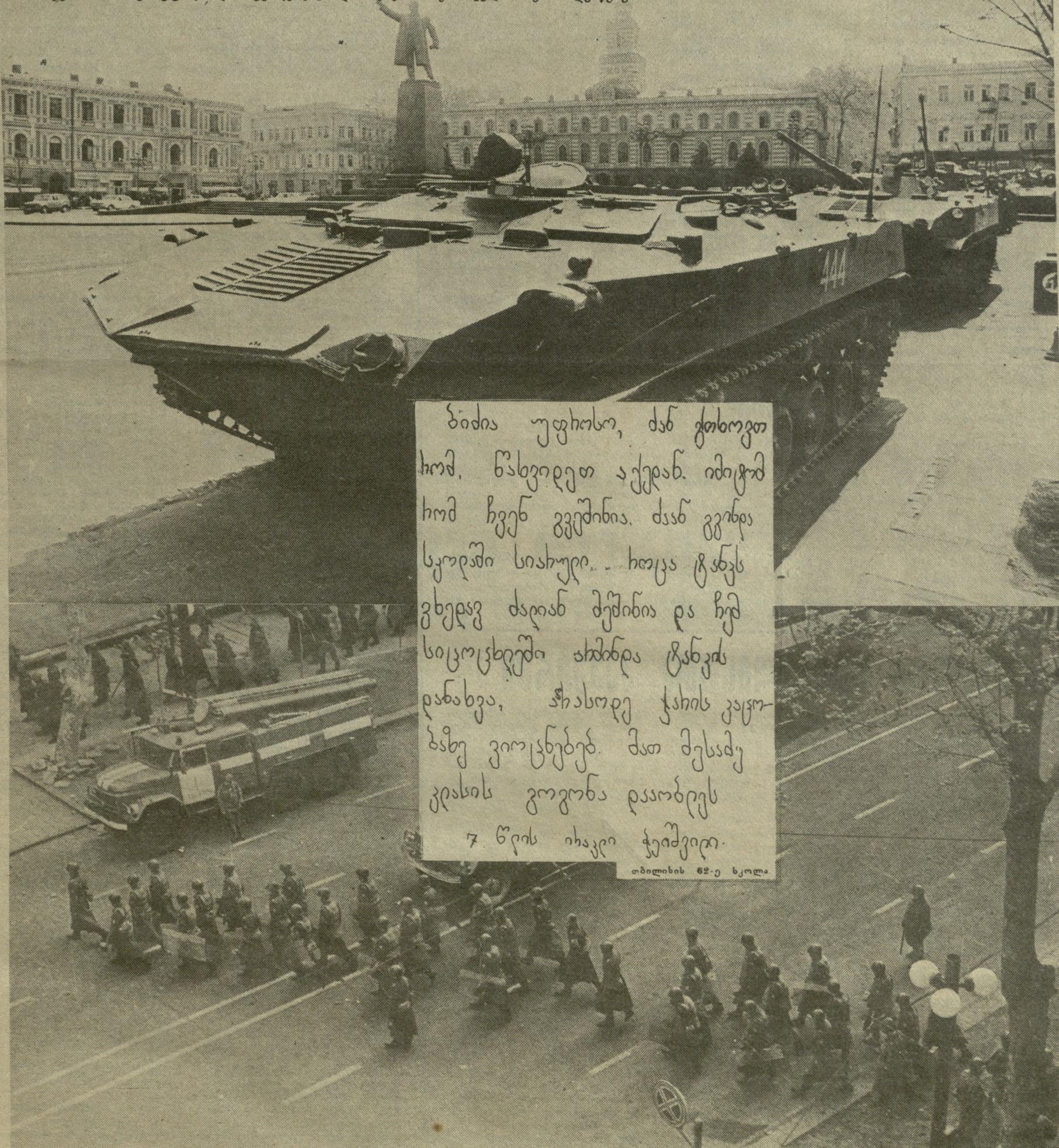
მარათი,
7 აპრილი,
1990 წ.
№ 38 (11524)

ახალგაზრდა საზოგადოებრივ-კოლეგიალი გაზაფი

ფართი 3 კავ

...ძლიერი ხარ უიარალო

საქართველოს მტრების მიმართ მათ ნალი სიძულვილი აქვთ. მათ — გამოღვიძებული საქართველოს პატარა ბოკვებს — 7-ე წლის გოგო-ბიჭებს, უბრალოდ, ჰუსტად, დაუფარავად გამოხატული — ვოკავათ ასე: „მე არახოდეს არ მინდა ტანკის დანახვა“... „წადით აქედან“... „შემძულდა ჯარისკაცები“... „მე ამ ტრაგედიას არახოდეს დავივიწყებ“... მათ ჩერ მხოლოდ ეს შეუძლიათ, ეს დღეს, თორებ ხვალ და ზედ ისინი თავისუფალი, დამოუკიდებელი და ძლიერი საქართველოსთვის იღვაწებენ.

ნიმის უფროსი, ძან გზოვა
ხმა, ნახვიერ აქერან. იმიუმ
ხმა ჩვენ ვვერტინა. ძან ვვინა
სკოლაში სიახლეები. ჩვენა განვი
ვხედვ ძალან მეშინია რა ჩვე
სიცოცხლეში ახინდა ტანკის
დანახვა, აშასოდე ქარის კაცე
ნახევრები. მათ მესამე
კრასის გოგონა დამობრეს
7 წლის იახვი ჭავჭავალი.

ობილისის 62-ე სკოლა.

საქართველოს მოაკადემი

უმრავი ჰყავდა
ერთეულს მეტერი ლემდე.
აღარ არის ის დრო,
ბოროტს ხმლით სცემდე...
საქართველო გზება
დამოუკიდებელი
არ დაჩინდა მტკილი...
ჩამოუკიდებელი...
აპთანა მარიაშვილი,
თბილისი მე-60 საშუალო
სკოლის V კლასის მოხვდლე.

ცადრება

ლემდოთ!
ერთეულ სანთელი თუ ამანთებინე,
ნულარ ჩამატებინება,
ერთეულ ენა თუ ამადგემენე,
ნულარ დამიტება,
ერთეულ სტუკა თუ მაჟმევინე,
ნუ შემაჩინდება!

იქ შეიცვლილი,
თბილისი 61-ე საშუალო სკოლის VIII კლ. მოხვდლე.

დართოთან მიახლოების წარი

მიწყდა მოთქმა ლეთისმშობელის,
მიწყდა სრბოლა შეტერთა,
მიწინე ჭმის მოლოდინში
საუკუნე უტეოდა...

წამია უზილევის ფრთხებით
გაიტაცა სადაც შიში,
გაიძინდა კულა ფერი
უცდევების მოლოდინში...

თვით სიკვდილის ამაზრჩნის
ჩამეცდარიც სუნთქვა, ჩამიც...
იდგა წმინდა ამაღლების, —
ლემდოთან მიამდების წამი!

მოდის და ეპას...

ურაცამ ხაჯლით გამისერა
სხული სტული;
ვიღულმ არად გამიტება
ორში-სპეროზა...
მოლის და ექტებ
საქართველოს დალილი

შე მარი გე შე ლს
ორი მტრული
საქართველოსას...

ჩემს ერს ღილიგან ენატრება
სიმშეიდის რული,
ჩემს ბერს შერდის ქეშ
მუშარადი რენის ემოსა,
მოლის და ელოს
საქართველოს დალილი

აღ მაღ გი ნე შე ლს
ერთანი საქართველოსას...

გელოვიარა საქართველო მიყვარს

აღარ ვამბობ: „ვინ შემიცვლის
რულს?!”
მოვრობ ტალღა კაც არ
გარიყავს?
უფრერალი საქართველო მძულს
ფიქრიანი — შელენებულ მიყვარს!

ახლა სოფლის ღილის შეული,
ლურჯ ვალმინდრებს მორეული
დიდი, უმარისი საქართველო მძული,
ერთა მეტრი შედაჭრილი — ასეზის უფრო
მიყვარს...

დალუტულა უუშმინდეს სულ
სანთლებს უზოტე უშოლოს თუ
წილები, უდარდელი საქართველო მძული,
მგლოვიარუ ასეზის უფრო
მიყვარს...

გვედრები, ნუ მომედებ რულს.
უასყიდლო მამახრებს მორეული
დიდი, კედმოხრილი საქართველო მძული,
მედუხრილი საქართველო მიყვარს...

ნერავი რა დამამებს წყლულს?
კეთები დაუდ იადგანს...
უდარდელი საქართველო მძული,
დარდანი საქართველო მიყვარს...

გვედრენ...
ჩენ გაინც
ჩენ ვართ,
ფეხს ვერ უუშუობო მცვარებს,
კედლე მედურელად ვედევარ
თავისულების მხარეს!

თავარ დაუვილი

გოხოვ, ნუ დამანახებ დამშენარ
უყავილებს,
გარდასულ სინაზის, შევენების
ლანდებს...
და ნუ შემახსენებ, რაი დაიბადე,
გარდაცვალებაც რომ გალად
მაღვეს.
ვუცერი ლარნაკში მოწყვილ
უნდესს
და საყვედურს ვგრძნობ, თოთქო,
რატომ მგინია არსებობს.

სისხლიანი აარილი

ქამება, არ სძინავს თბილის,
ხეიგნებს ერის ტეველი არხევს,
ვაითუ, ბენეში ჩაუკდეს მზირი,
ვაითუ, ვინებმ დაუგოს მახე.

მზის ქალ-ვაჟები ანთებენ
სასთლებს,
ფხიზელი თვალი მიღამოს
ზევრავს,
ვაითუ, მტერი ჩასატრდეს საბერ,
ვაითუ, სასხლი მოწყვრულებს
ვერას.

ლელვა,
ლიმილი,
ლოვება,
სისხლია,
ფუტები,
ორშება სიცოცხლის ტოლი, —
მოულოდნელად თმე მიღვრევა...
და იყევება ურწისულის ტორი.

ფოლადის დევებს უთმობენ ქუჩის,
ელრალებს ჩენა სიკვდილის
მანე,
უდაროს ბერანგი ურჩიად
შინის ბერანგის ხევის და
სუდარას აცევეს.

სისხლში ცურავენ გაშლილი
თმები, სისხლით დაიცუვები
გვლი მტრის გადამიდევ;
ვაითუ მტრის მიწიდან, უცხო
ვან გამამაფრა ქვითინის ხევი
ამ ულამაზეს ქაშევთის კართა?

ვინ გამეტა ბავშვი ან დედა,
ან ქალულები ქალუკთა გვერდით,
ან განაზული ვინ მოკლა, წეტა,
არ ქვენდა გული, არ
არ სწამდა ლერთო?

გარეთ ნაჩერი აპრილის დილა
წევს ტაძროთან და ხმამალია
მისამართ, არსებობს განესა,
იქვე პროსპექტზე ურჩეული
ბრდოვაბაკეს და ასულტრს ფატრის
ფატრის ფატრას შეამიანის ხევი.

ქართული სისხლი ახელებს
ფალათს,
გორებას ურევს უკვდევ სული,
ვერ შემერა ცხოვრების ჯარა
რისხით,
ცეცხლით და
შელერთო.

ვერ გადათხარა მამაცთა კერა,
ვერ დამიწა ერის სიშმიდე,
ეწირებოდნენ ქალ-ვაჟი აწმენა.
კედლებოდნენ,
მზისუნ ხელებს იწვლიდნენ!...

შურისიძების ზარები რეკავს,
ნივი არხებს სევდიან სმებს,
ტირის პირიმზე,
ლვია და დეკა,
ლვია და მეტრო,
შევი და მძიმე.

1 0 აპრილი, 1989 წელი.

გიორგი გიორგი გიორგი

რეკავს

1 0 აპრილი, გიორგი გიორგი

გიორგი გიორგი გიორგი

